

ק"פ 26177/01/18 - יצחק מוזיקנט נגד שאול אמרני

בית משפט השלום בפתח תקווה

ק"פ 26177-01-18 מוזיקנט נ' אמרני

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
הקובל	יצחק מוזיקנט
נגד	
הנאשם	שאול אמרני

החלטה

עם סיום פרשת התביעה במסגרת הקובלנה הפלילית נשוא תיק זה, טען הנאשם כי "אין להשיב לאשמה", בהתאם לסעיף 158 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

כנגד הנאשם, עורך דין במקצועו, הוגשה קובלנה פלילית בהתאם לסעיפים 1, 2, 2(א), 2(ב)(1), 2(ב)(2), 3, 6, 7א, 8, 9(א)(2), 16(ב) ו-24 בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק"). נטען כי בארבע הזדמנויות שונות, בכתב וכלפי אנשים או גורמים שונים, נקט הנאשם בלשון הרע נגד הקובל, בכותבו דברים שאינם אמת.

כך, במכתב מיום 19.12.16 אשר נשלח לרב אשכנזי, המרא דאתרא של כפר חב"ד, שאל הנאשם בין היתר האם התנהלות הקובל מתיישבת עם ההלכה, טען כי הקובל פעל ופועל כנגד ההלכה, וכיוצא בזה.

במכתב לראש המועצה המקומית עמק לוד, מיום 25.10.16, טען הנאשם כי הקובל הינו מתלונן סדרתי.

במכתב מיום 3.12.15 לתובעת החיצונית של המועצה האיזורית עמק לוד, ציין הנאשם כי הקובל הוא המתלונן אשר תלונתו איפשרה הגשת כתב אישום כנגד מרשיו של הנאשם, כי הקובל הוא מלשין, מתלונן סדרתי ומונע מנקמה (יצוין כי כתב הקובלנה נוקט הן בהגדרה "מועצה מקומית" והן בהגדרה "מועצה אזורית" ביחס למועצה האמורה).

גם בתשובת הנאשם להתנגדות שהוגשה על ידי הקובל לוועדת המשנה של הוועדה המקומית לתכנון ובנייה במועצה האיזורית עמק לוד, המורכבת מיותר מ-5 אנשים, כתב הנאשם כי הקובל הוא שהתלונן נגד מרשיו, כי כל עולמו נסוב סביב קנאה וצרות עין, וכי בתי המשפט אינם שותפים לצדקנות המאוסה של הקובל.

טענות הנאשם

בדיון שהתקיים בפניי ביום 19.2.19, עם סיום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין להשיב לאשמה וכי על בית המשפט

לזכותו בדין.

הנאשם היפנה לסעיף 5 בקובלנה, במסגרתו נטען כי האמור בסעיפים 3-6 הינם בבחינת לשון הרע. מכאן, טען, הוציא הקובל מגדר לשון הרע את המכתבים אותם שלח הנאשם, המפורטים בסעיפים 1 ו-2 בקובלנה, ולפיכך יש לזכותו מהמיוחס לו בסעיפים 1 ו-2.

עוד טען, כי הפרסום הראשון, המפורט בסעיף 1, מכתבו של הנאשם לרב אשכנזי מיום 19.12.16, אמור היה להיות מוגש באמצעות תעודת עובד ציבור, ונטען כי אכן כך נעשה.

נטען כי חרף זאת, הרב אינו עובד ציבור, ולפיכך לא ניתן כלל להציג את הפרסום האמור.

נטען כי גם הפרסום השני, פניה לראש המועצה המקומית, הוגש באמצעות תעודת עובד ציבור.

עוד נטען, כי לצד הפרסומים השלישי והרביעי לא הוגשו תעודות עובד ציבור או עדויות בנושא, ולפיכך לא ניתן להציג גם פרסומים אלו בפני בית המשפט, ומשכך לא הוכח הפרסום.

כן נטען כי הנאשם לא קיבל במסגרת חומר החקירה את המכתב הרביעי, וגם נוכח טענה זו נטען כי אין לקבלו במסגרת ההליך המשפטי. ייאמר כבר עתה כי טענה זו נטענה במהלך הבאת הראיות, ונדחתה על ידי.

בהתייחסו לפרסום הרביעי, ציין הנאשם, כי עד תביעה מס' 5 לא נחקר במסגרת עדותו אודות השאלה האם המסמך הוגש לו ופורסם, ובנסיבות אלה מבקש הנאשם לקבוע כי הקובל לא הוכיח התקיימות יסוד הפרסום לשני אנשים או יותר זולתו, כמתחייב מלשון סעיף 6 בחוק.

הנאשם הוסיף וטען בהתייחסו לשני הפרסומים הראשונים, כי בהתאם ללשון סעיף 6 בחוק, על מנת שפרסום יהווה לשון הרע עליו להיעשות בפני שני בני אדם או יותר, ושעה שבהתאם לקובלנה הופנו שני הפרסומים הראשונים לאדם אחד, הרי שאין המדובר בלשון הרע כהגדרתה בחוק.

כן טען, כי בהתאם למדיניות השיפוטית, אין לאפשר הגשת תביעות כנגד עורכי דין בכל הנוגע לניסוח כתבי טענות, על מנת שלא לרפות את ידיהם ולא לפגוע בשירות אותו הם נותנים ללקוחותיהם.

הנאשם היפנה למספר פסקי דין במסגרתם נקבע כי פרסום על ידי עורך דין, בקשר לענין בו מייצג עורך הדין, אינו בגדר לשון הרע, וכי לא יאה זה ראוי להטיל על עורך דין אחריות בגין לשון הרע, ככל שבמסמך אותו הוא כותב בשמו של לקוחו ועל פי הרשאתו, נכללים דברי לשון הרע.

יתרה מכך, נטען כי סעיף 6 בחוק איסור לשון הרע, מחייב הוכחת כוונה לפגוע, ולטענת הנאשם לא ניתן לייחס לעו"ד הפועל בשם לקוחותיו כוונה שכזו.

נטען כי יסוד הפרסום לא הוכח לגבי אף אחד מהמכתבים, וכי כל הפרסומים המיוחסים לנאשם חוסים תחת הגנת סעיף 13 (5) בחוק, המקנה חסיון מוחלט, ותחת ההגנה הקבועה גם בסעיף 13 (9). הנאשם היפנה בעניין זה לפסיקה, וטען כי משלוח המכתבים היווה ביצוע פעולות בהתאם לדרישות המקצוע, וחובתו לייצג לקוחותיו נאמנה. בהקשר זה נטען כי אף הקובל אישר בעדותו כי הנאשם פעל כבא כוחם של עדי תביעה 6 ו-7, וכי אין בין הקובל לנאשם יריבות אישית.

תשובת הקובל לטענות

הקובל טען כי הנאשם אינו חולק על כך שהוא שכתב את כל המסמכים הנטענים, אך טוען כי עשה כן בשם לקוחותיו. הנאשם אישר זאת בפני כבוד השופט טרסי בפרוטוקול הדיון מיום 1.5.18, וחזר והודה בכך בהמשך בכתב במהלך ניהול ההליך בפניו.

נטען כי לפיכך, אין צורך להוכיח באמצעות עדים את עצם כתיבת המכתבים ומסירתם לאחרים על ידי הנאשם. כן הוטעם, כי הנאשם הסכים להגשת המכתבים האמורים במסגרת ההליך שבפניו, ואלו כלל לא הוגשו באמצעות תעודת עובד ציבור, בניגוד לטענת הנאשם.

הקובל הוסיף וטען כי אין ראיות לכך שהנאשם פעל בעת כתיבת המכתבים כמייצג לקוחותיו, לעדותם התנגד, וכי לא הוצגה כל ראיה על מנת לתמוך בטענתו זו של הנאשם. התנהלותו של הנאשם, כעורך דין, אינה עולה בקנה אחד עם ההגנות הקבועות בחוק, וייצוג לקוחות אינו מקנה הגנה בהתאם להוראות החוק, שכן זהות המפרסם וזירת הפרסום הינם תנאים מצטברים על פי סעיף 13(5) בחוק, תנאים בהם הנאשם לא עמד, שכן שלושת המכתבים הראשונים לא נעשו במסגרת הליך משפטי. אף אם ניתן להגדיר את הפרסום הרביעי אשר מוען לתובעת של המועצה האזורית, כחלק מהליך משפטי, הרי שהקובל לא היה צד להליך זה, מה גם שדיון בועדה להיתר בניה אינו הליך שיפוטי או מעין שיפוטי אלא בבחינת הליך מנהלי.

זאת ועוד, אף לו היה מתקיים הליך משפטי או מעין משפטי בין הצדדים, הרי שזה אינו מתיר לצדדים או לבאי כוחם לתקוף את הצד שמנגד תחת כל עץ רענן בפני גורמים שונים, ואז לטעון כי הדבר נעשה במסגרת ההליך המשפטי ותוך כדי דיון.

בהתייחסו לטענת הנאשם כי שני הפרסומים הראשונים לא נעשו לשני אנשים ויותר, אלא מוענו כל אחד מהם לגורם אחד, ציין הקובל כי הפרסום הראשון הופנה אומנם לרב מאיר אשכנזי, אולם העתק ממנו נשלח לבית הדין הרבני, ואילו הפרסום השני הופנה לראש המועצה אולם נמסר למזכירתו, שאף אישרה קבלת המסמך. לפיכך, נטען כי הפרסום נעשה לשני אנשים או יותר, ואף הגיע בפועל ליותר אנשים מאלו אשר כתבו במכתבים.

בהקשר זה נטען עוד, כי אין הכרח להוכיח את המסירה והפרסום בפועל, אלא את פוטנציאל הפרסום לשניים ומעלה,

וכי די שמכלול הפרסומים, המהווים יחדיו לשון הרע, יגיעו ליותר משני אנשים.

הוזכר כי לעדות הקובל עצמו, המכתבים הגיעו אליו לאחר שהוצגו בכפר, במייל ובוואטסאפ.

תגובת הנאשם

הנאשם הגיב לתשובת הקובל, וטען כי הקובל אינו עומד בנטל השכנוע ובנטל הבאת הראיות.

כן טען כי הקובל קיבל שלושה מתוך ארבעת המכתבים מידי בא כוחו, המייצג גם את הרב של כפר חב"ד, ואשר עשה שימוש לרעה במכתבים, בשכנעו את הקובל להגיש קובלנה זו.

הוא אישר כי אכן הודה במסגרת ההליך כי הוא שכתב את הפרסומים, ואולם חזר על הטענה כי המכתבים נכתבו לבקשת לקוחותיו, וכי אין לו יריבות אישית עם הקובל.

עוד טען, כי לא ניתן להגיש מכתב לראש המועצה ישירות, ולכן אין מנוס מהגשתו דרך המזכירה, וכי יש לבחון את הפרסום באופן פונקציונאלי, כשלמעשה הפרסום לא נעשה כלפי אדם אלא כלפי חבר בני אדם, ומכאן - לגוף אחד.

הנאשם הוסיף וטען כי אחד הפרסומים לא הוגש לביה"ד של כפר חב"ד, חרף הכתוב בו, וכי על הפרסום השני נכתב מפורשות שאין להעבירו לאף גורם זולת ראש המועצה, באופן המלמד על שלילת יסוד הכוונה, שכן המבקש לפגוע חותר לפרסום מקסימלי.

דין והכרעה

סעיף 158 בחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

קבלת טענה זו משמעה כי אין בראיות שהובאו על ידי הקובל, השקול בענייננו למאשימה, כדי לבסס הרשעה אף לכאורה, ולפיכך, אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן (ר'קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני א, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, ע' 1446).

בע"פ 732/76, **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון**, נקבע -

" בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין

**משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-
ע"פ 28/49, הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של
הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם."**

בהתאם להלכה הפסוקה, בשלב בו אנו מצויים כעת, בית המשפט אינו בוחן את המשקל הראייתי או את מהימנות
העדים והסתירות שבגרסאותיהם, אלא אך האם יש בראיות המאשימה (בענייננו - הקובל) כדי להוכיח לכאורה את
המיוחס לנאשם, על מנת שזה ינהל את הגנתו.

הנאשם שבפניי למעשה אינו חולק על כתיבת המכתבים המיוחסים לו, וככלל הוא אינו חולק אף על הגעתם ליעדם
(למעט מכתב בו צוין נמען נוסף, אליו טוען הנאשם - המכתב כלל לא נמסר). כאמור בתשובת הקובל לטענות הנאשם -
המכתבים לא הוגשו לבית המשפט באמצעות תעודות עובד ציבור, ולא מצאתי לפיכך ממש בטענות הנאשם בסוגיה זו.

**בחינת תכנם של המכתבים מלמד כי אלו ללא ספק בעלי פוטנציאל להכפשת הקובל, כפי שלטענת הקובל אכן
קרה בפועל.**

יוזכר, כי בין היתר כתב הנאשם כי הקובל הוא מלשין ופועל כנגד ההלכה.

הקובל העיד כי המכתבים הנידונים, ולו חלקם, הופצו בכל הכפר "בתפוצת נאט"ו", ובכל הכפר דיברו עליו והתייחסו
אליו כאל מלשין. כן העיד כי הוא מתפרנס מעיסוק בתחום המזוזות והתפילין, וכי עבורו, האמירה כי הוא פועל כנגד
ההלכה משמעה הכפשה ופגיעה באישיותו, במשפחתו ובפרנסתו. הוא ציין כי בתחום עבודתו חשוב לא רק ההיבט הטכני
של הכתיבה, אלא גם מה נאמר על בעל המלאכה, ולפיכך היה במכתבים משום פוטנציאל פגיעה ממש.

לעדו, הפצת המכתבים גם פגעה בו הלכה למעשה, אף בדרך של השפעה על בריאותו.

נוכח דברים אלו, הרי שהודאת הנאשם כי הוא שכתב את המכתבים, לצד עדות הקובל בדבר הפצתם ברבים והשפעת
הפרסום עליו, מהווה מערכת עובדתית ראשונית מספקת על מנת להעביר את הנטל אל כתפי הנאשם, ולחייבו להשיב
לאשמה.

יוזכר, כי הגדרת "לשון הרע" מצויה בסעיף 1 בחוק, ולפיה:

"לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול-

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם.

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו.

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או

במקצועו.

(4) (...)"

לעדות הקובל כאמור, פרסם הנאשם אודותיו דבר אשר עלול היה לפגוע במשרתו, במשלח ידו, וכן להשפילו, לבזותו, ולעשותו למטרה לבוז וללעג. הקובל העיד כי כתם של מלשין הוא כתם איום ונורא בחברה עליה הוא נמנה, ופרט כי הפרסום פגע בו בדרכים שונות.

תוך ישום המבחן האובייקטיבי, הבוחן מה היה מייחס לפרסום האדם הסביר, אני מוצאת כי נכון לשלב זה של ההליך, בטרם נפרשו בפניי מלוא הטענות והנסיבות, יש בפרסומים הנטענים משום פגיעה לכאורית בשמו הטוב של הקובל, ודאי בהתחשב במקום בו הוא חי ובאורחות חייו, כפי שהעיד לגביהם.

אשר לטענת הנאשם, כי בהתאם לסעיף 6 בחוק, על הפרסום להגיע לשני בני אדם או יותר זולת הנפגע, אני מוצאת כי נכון לשלב הנוכחי, הוכיח הקובל לכאורה כי הפרסומים נשאו הקובלנה הגיעו הלכה למעשה ליותר משני בני אדם זולתו, וכי הפרסומים הופצו למעשה ברבים.

כן אני מוצאת כי לכאורה, מהפרסומים עולה גם כוונת פגיעה, וזאת בהתחשב בריבוי הפרסומים, אשר הופנו לגורמים שונים, ובלשונם הבוטה, החורגת מהנדרש לצורך ביצוע מלאכתו של עורך דין ולשם בירור ענייני של הסוגיות שבמחלוקת.

יוזכר בהקשר זה כי הפרסומים הועלו על הכתב, ומכאן שאין המדובר באמירות הנאמרות בשעת כעס, אלא באמירות אשר תוכנן נשקל ונערך.

אין בידי גם לקבל בשלב זה את טענת הנאשם לפיה הפרסומים נעשו במסגרת הדיון המשפטי, כך שעל מעשיו חלה ההגנה המצויה בסעיף 13(5) בחוק. סעיף זה מקנה לנאשם הגנה מפני לשון הרע במהלך קיומו של הליך משפטי, והוא קובע כי פרסום לא ישמש עילה למשפט כנגדו ככל שזה נעשה:

"(5) ... על ידי שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין-שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם, או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור".

על תכליתו של סעיף זה עמד כב' השופט ריבלין ברע"א 1104/07 עו"ד פואד ח'יר נ' עו"ד עודד גיל [פורסם בנבו] (19.8.09):

"סעיף-קטן (5) נועד למנוע מצב שבו ירחף מעל מי מהגורמים הנזכרים בסעיף, תוך כדי דיון משפטי, האיום של תביעת לשון הרע. הסעיף נועד למנוע מצב שבו העילה לפי חוק איסור לשון הרע תהווה גורם מצנן על התבטאויות בגדרי הליך משפטי ותמנע מהגורמים השונים המעורבים בהליך המשפטי להתבטא באופן חופשי".

בית המשפט הבהיר באותו ענין כי סעיף 13 קובע הגנות מוחלטות "תוך כדי דיון", והוטעם כי ההגנה חלה לא רק על התבטאויות תוך כדי הדיון ממש, אלא גם על כל צעד שננקט בקשר עם ההליך, בכל אחד משלביו, "לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמשו כהלכה".

ואולם, המסמכים אותם כתב הנאשם לא נעשו "תוך כדי דיון", ולכאורה אף לא כחלק מהכנה לדיון משפטי.

אשר לטענה כי לא ניתן להאשים עו"ד בגין מתן שירות ללקוחותיו, הרי שבשלב זה של הדיון לא נמצאו תימוכין לכך שהנאשם אכן כתב את הדברים כחלק משרות אותו נתן ללקוחותיו - אחותו ובעלה. זאת, אף בטרם דיון בשאלה העקרונית, האם ניתן להטיל על עו"ד אחריות בפלילים בגין לשון הרע שהובעה על ידו במצוות ללקוחותיו.

הקובל העיד כי הנאשם חרג זה מכבר מגבולותיו של מייצג, והוא שמוביל את מאבק ללקוחותיו.

יוזכר, כי הנאשם התנגד להעדת הלקוחות - אחותו ובעלה כאמור, אשר יכולים היו לשפוך אור בסוגיה זו, כעדי התביעה, והתנגדותו התקבלה.

לא למותר לציין בהקשר זה, כי הקובלנה הוגשה נגד הנאשם, שהינו כאמור עורך דין, המייצג את עצמו. לפיכך, בשלב זה, טרם קיומה של פרשת הגנה, טענות הנאשם מובאות למעשה כחלק מחקירתו את עדי הקובל, ואין בגדר עדות שלו עצמו. טענות הנאשם כי פעל בשם ללקוחותיו נטענו לפיכך ללא ראיה, ובשלב זה - בטרם הוא עצמו העיד על כך.

יצוין בהקשר זה כי שני הצדדים טענו טענות שונות אשר לא גובו בראיות, ומבוססות על השערות שונות או על היכרותם עם מהלכים שונים מחוץ לכתלי בית המשפט, בכל הנוגע לקובלנה שבפניי, או להליכים אחרים המתנהלים בין הצדדים. כך, טענת הנאשם לפיה הקובל לא נחשף בעצמו למסמכים השונים ואלו הוצגו לו על ידי בא כוחו, המשמש גם כבא כוח הרב של כפר חב"ד, לא נטענה על ידי מי מהעדים, ולא גובתה בראיה כלשהי. כך גם טענות הנאשם כי ב"כ הקובל ביקש לשמש כיועץ המשפטי של הרשות המקומית וכי בא כוח הקובל הוא ששכנע את הקובל תוך שימוש לרעה בכוחו, להגיש את הקובלנה.

נוכח דברים אלו, ובהעדר עדות של הנאשם או ללקוחותיו, אין בידי לקבל בשלב זה את טענות הקובל באשר לסוגיות שונות המצויות במחלוקת, ובכלל זאת, כאמור - את טענת הנאשם כי הדברים אותם כתב נכתבו בשם ללקוחותיו ולבקשתם.

איני מתעלמת מכך שהקובל לא השיב לטענות הנאשם לפיהן **ניסוח הקובלנה למעשה אינו מייחס לו הוצאת לשון הרע בכתובת שני המכתבים הראשונים**. עם זאת, עסקינן בטענה אותה ניתן לסווג גם כטכנית, ובשלב זה ומבלי לקבוע מסמרות, איני מוצאת כי יש בטענה זו כדי להכריע את הכף אל עבר קבלת טענת הנאשם.

בהתחשב במכלול המפורט לעיל, ובראשו הודאת הנאשם בכתובת המכתבים, עדות הקובל באשר למעורבות

הפעילה של הנאשם בסכסוך שבין הצדדים, פרסומם הרב של המכתבים, והפגיעה שהוסבה לו בשל כך - אני מוצאת כי יש בראיות הקובל כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, ולפיכך דוחה את הטענה.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ט, 15 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.